

[Arne Melchior]

pågældende medlemmer af den israelske hær er stillet for retten og vil blive straffet, i den udstrækning det viser sig, at de er skyldige. Det er der grund til at understrege. Og det sker jo i Israel, som er områdets eneste demokrati, i modsætning til hvad der sker i langt de fleste af de omgivende stater, altså de stater, der oprindeligt angreb Israel. De strenge, men ikke for strenge krav, vi herfra stiller til Israels måde at optræde på, er jo i virkeligheden en cadeau til Israel.

En af ordførerne – jeg tror, det var hr. Per Stig Møller – nævnte, hvad kongen af Jordan gjorde i september 1970, den september, der blev kendt som sorte september, hvor 30.000 palæstinensere blev myrdet af den jordanske hær. Det førte ikke til nogen dagsorden herinde. Jeg nævner dette for at give udtryk for, at jeg er helt indforstået med, at vi stiller større krav, maksimale krav, til Israel.

Israel har som retsstat grebet ind for at hindre en fortsættelse og en gentagelse, og jeg bemærkede med glæde, at udenrigsministeren meget udførligt citerede den israelske forsvarschefs forholdsordre af 23. februar.

Jeg har meget vidtgående, for ikke at sige al forståelse for palæstinenserne situation. Det har jeg skrevet og sagt for ti år siden, og det volder mig ingen vanskeligheder at sige det igen i dag. Det er klart, at de er i klemme, primært på grund af andre arabiske folkeslags, staters, måde at optræde på. Men det hindrer ikke, at man må have forståelse for dem, og allermest for de unge palæstinensere. Det har vi sagt tit, og det har mange sagt.

Lad mig derfor have lov at understrege, at der også er behov for forståelse for de unge israelere. Fyrretyve årgange af unge israelere har nu været tvunget til at gøre tre års militærtjeneste plus i årtier derefter hvert år at blive indkaldt i adskillige uger. Sådan har de omliggende, de angribende arabiske stater smadret fyrretyve årgange af unge israeleres ungdom. Der er vel også behov for forståelse, krav på forståelse for, at også de føler sig provokeret, at også de føler sig frustreret.

Ved samme adfærd har angriberstaterne smadret det israelske statsbudget. Israel er i høj grad et udviklingsland, som har modtaget 1 mio. flygtninge: 300.000 på sjæl og legeme syge flygtninge efter holocaust, 700.000 flygtninge fra nordafrikanske og andre arabiske stater, som blev smidt ud uden så meget som en kam i

lommen. Det har Israel måttet påtage sig og ikke kunnet gøre tilstrækkelig godt på grund af fyrretyve års krigstilstand påtvunget af naboerne.

Udenrigsministeren sagde overordentlig rigtigt, at vi ikke må glemme målet, når vi diskuterer dette, og når vi vedtager noget om disse ting, nemlig en fredelig løsning. Det er målet. Enig.

Jeg skal tilføje, at vi vel heller ikke skal glemme oprindelsen til situationen. Hr. Pelle Voigt sagde i sin indledning her i dag, at den israelske besættelse er illegal. Javel, men hvorfor er der en besættelse? Det er et faktum, at Israel på dagen for sin oprettelse, en oprettelse, der skete folkeretligt 100 pct. korrekt, blev overfaldet af en halv snes stater. Der er endnu ingen, der har påstået, at det var Israel, der overfaldt dem.

Så skete der det enestående i verdenshistorien, at stater, der har startet en krig og tabt den i omgang efter omgang – heldigvis er det ofte de stater, der starter krige, der taber dem – har nægtet at sætte sig til forhandlingsbordet. Der findes ikke fortilfælde i verdenshistorien.

Efter ca. 30 år meldte den ene stat, Egypten, sig villigt til forhandling, fik forhandling. Var det ikke en positiv forhandling? Fandt man ikke den israelske regering og det israelske folk beredt til at betale fredens pris? Freden er en stor pris værd. Blev den ikke betalt med både afkald på strategiske fordele og enorme økonomiske fordele – jeg tænker her på olien i Sinai og omkring Sinai – med rømning af nyanlagte byer? Var det ikke et eksempel fra Israels side, som burde kalde til efterfølgelse af de andre angriberstater, altså det egyptiske eksempel? Men det skete ikke.

Derfor er hovedopgaven – jeg var meget glad for, at fru Lone Dybkjær kom ind på det – som vi nok i Danmark, i Norden, i EF og i andre stater i verden har forsømt i nogen grad: at presse de angribende stater til forhandlingsbordet. Det er deres forbandede pligt at acceptere at sætte sig til forhandlingsbordet! Som sagt: Det eksempel, der førte til, at både præsident Sadat og premierminister Begin fik Nobels fredspris, kunne nok inspirere til at gække hen og gøre ligeså.

Det er hovedopgaven, at der skal forhandles. Har man ikke nogen at forhandle med, så kan man altså ikke give sine panter fra sig, når man er den angrebne. Israel er i krig, i en påtvungen krig, og i krig sker der dybt beklagelige, vold-